

Poštnina plačana v gotovini.
Leto XXV.

8. maja 1929.

Cena številki 1 Dinar
Številka 5.

Tisk Prekmurske Tiskarne v Murski Soboti, za tiskarno HAHN IZIDOR.

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA Marija. — Pobožen mesečen list.

Vrežuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko Jüzno i Severno, v Canado, Australijo z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred, šteri je brezplačen, štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V vredništvi M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskom! Svestvi“ v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na podporo Marijinoga Lista so dali v din: Karol Žižek, Canada 56, Cigan Jožef, Črensovci 30, Hren Ignac, Chicago 25, Kocel Ivan, Črensovci 5, Jankovič Marija, Zemun 25, Grah Marija, Sr. Bistrica 5, Lebar Jožef, Chicago 25, Josip Svetec, orožnik, Berovo 5, Žalig Jožef, Canada 54, Tivadar Geta, Beltinci 1, Düh Kata, Beltinci 2, Karolj Franc, Beltinci 10, Žerdin Štefan, V. Polana 25, Vučko Ivan, Črensovci 2, Franc Mesarič, Razkrižje 11, Balazič Ana, G. Bistrica 2, Ciglar Jožef, Chicago 55, iz Gančani: Horvat Ivan 5, Gomboc Lizika 5, Matko Ana 2, Tivadar Ana 1; N. N. G. Bistrica 10, Krenos Ivan, Beltinci 5, Glavač Marko, Beltinci 2. — Mariia povrni vsem.

„Fantič le gori stani“!

Tebi, Marija mogočna kralica . . .

O prelep je divni rožni cvet,
napolnjuje s cvetjem celi svet;
toda srce mlado lepše je,
ki v ljubezni božji sveti se.

V več mestih Mar. družbe niti ne mogoče ustanoviti. Led se ne da prebiti.

Po ništernih krajaj je že led prebiti. Mamo preci številne Mar. družbe. Največ je v Dobropoljah, več kak 300. Mala fara z 900 dūšami jih ma 90.

Ali samo število nikaj ne vala. Či smo pravili od katoličanski družtev, da morajo delati čast katoličanskomi imeni, telko bole šče vela to za verska društva. V Marijinoj družbi se more lepo živeti, tak kak opisuje ta knjiga. Dečki morete biti bole ponosni na sebe, verskoga prepričanja

verskoga ognja. Če mate te, de šlo samo od sebe gladko. Te vas nede trbelo s silov goniti v cerkev. Srce samo vam pove ka trbe delati. V Beči, na Francoskom, na Taljanskem i ešče indri so dečki jako goreči apostolje. Či zasledijo kakše dobre novine, je včasi naročijo. Slabe pa odpravljajo. Celo za sirote skrbijo, kak prinas blage duše. Med njimi pa so tudi bogši pa slabši. Neki nemški duhovnik tak opisuje odbornike nemških kongregacij v listi „Fahne Mariens“: Vse te kotrige predstojništva naše velke zveze bi rad pripelao v združenoj vrsti pred vas. Vaše srce bi te zakriknolo od veselja nad lepov trumov teh dečkov. Vaše oči bi se bliskale od teh vitezov, če bi prišlo 30—35000 možov iz 3600 družtev, pred njimi pa zastave Mar. družbe, ali sv. Alojzija. Ti člani so naša mlada katoličanska garda. Družijo se tesno okoli svojih voditelov, šterih hiše so šole apostolov.“

Vidite dečki, tak so vaši vrstniki tam po sveti. Tudi našim dijakom ta knigica nede škodila. O, da bi vi slovenski dijaki vidili nemške, združene v društvu „Quickborn“, 8000 jih je. Vsi so abstinentje i jako navdušeni so za verka društva. Eden izmed njih piše etak: „Kakši namen ma naše društvo? Najti moremo edno miseo, štera naj vzdigne k novomi poletu naše duše, ki naj nam da moč boriti se z globokov iskrenostjov za versko prenovu sveta. To je naša naloga.“ Drugi dijak piše: „Nekda so meli lrski otok za deželo svetnikov. Bratje i sestre! Naj bo tudi naše društvo otok svetnikov, s šteroga de tekeo blagoslov na nesrečno človečanstvo.“ Tak pišejo dečki, študentje. Šče ednok dečki slovenski, ka pravite na to? Ali naj pri nas izda vlada zima verskoga mraza?

Marija je nimo šla,
mil' ga j' pogledala:
Fantič, le gor vstani!

Marija vas milo gleda, dečki slovenski. Rada bi tudi vas mela za svoje kak ma vnogo drugih vaših tovarišov.

Ne smete misliti, dečki, da bi vi Mariji ali duhovniki, steri vas zove v njeno družbo, da bi vi njoj izkazali kakšo milost, či stopite v njeno družbo. Marija vas ne potrebuje. Ona vlada neskončno visiko nad nami. Je srečna brez nas i se lahko smeje tistim, šteri za njo ne marajo. Mi potrebujemo Marijo, mi, ne ona nas! Ona je pri cili, mi pa idemo za njim. Ona je morska zvezda, mi pa smo mornarje, šteri se zavupno obračamo na njo v velikih vihérih. Što njo zaničava, de slabo vozo. „Častilec Marijin ne de pogubljen“, je pravo sv. Bernard. Ludvik Grinjon pa je dostavo: „I če bi njemi mogla poslati na pomoč bataljon angelov, da ga reši, pa bi jih poslala.“ „Zato“, pravi Marija, „dečki, poslušajte me! Blaženi, ki se držijo mojih potov! Što mene najde, najde življenje i sprejme življenje od Gospoda.“ Ona žele biti z nami dobra, či li mi ščemo

biti z njov. Pa kak dobra! Ta velka gospa žele biti — naša mati. Mati lübezniva, dobrotivna nam šče biti. Kak se deca najbolje počütijo okoli matere, ravno tak žele Marija, da se mi süčemo okoli nje. Kralica — pa je tak domača, pa je tak lübezniva do nas!

Dečki, to so ne samo lepe pa prazne reči, to je vse čista i popolna istina, samo šče izda preslabo povedana. Takše matere, takše sreče, takše časti naj bi se človek brano? O, dečki slovenski, čas je, da Marija zavlada nad slovenskov domovinov i nad njenov mladinov! Tüdi nad moškov mladinov! Vi znate, ka se bije boj med Devicov i peklenskov kačov, ki za njenov petov šüta. Zmagava pa devica, strla njoj je glavo. Tüdi na vas, dečki, cila kača, da bi vas prekanila, ranila i k sebi pritegnola. Zbirati mate med kačov i Devicov. Kak se odločite? Sterte kačo, štera vam šepeče, da jeto za vas prepobožno. Ali ne slütite njenoga čemernoga pika? Strite joj glavo! Spoznajte svojo norost!

V spoznanji, v živom osvedočenji pokleknite ponizno pred oltar Device i gučite kak so gučali vaši tovariši:

Tebi Marija, mogočna Kraljica,
dečki ponizno, darimo srce.
Tudi nas sprejmi, preljuba Devica,
v svojo družino sinove zveste.

Lübi moj dečko! Či ne čütis veselja nad Mar. družbov, pa ti s tov rečjov neščem delati neprilike. Marija šče meti v svojoj službi dobrovoljce, ki so srečni i veseli, če so v njenoj službi.

Ešče ednok: Marijino družbo samo meti, ali na po mrzlo, na po toplo biti v njej, ne je M. družba. Nego v Mar. družbi mora vladati življenje, delavnost i sveto veselje. Gibajte se, sükajte, izkažite, ka ste živi.

Vsi, ki ste v Marijinoj družbi, preskrbite knjigico „Vodilo Marijinih družb“, ki je pred kratkim izišla. Tisto prečtite, i se po njej ravnajte. Či si ka bogšega zmisлите, še bogše. Živahnost, gorečnost naj vlada v Mar. družbi. „Služite, Gospodi v veselji“, pravi kral David. Posebno so dužni to včiniti mladi dečki! Marijina družba ne sme meti povešene glave, nego batrivne mladence, krščanske junake!

SKLEP.

Na konci smo. Ležao si v svojih slabostih v düševnih skušnjavah.

Marija je mimo šla,
mil' te pogledala.

Ti si razmo te mili pogled in čüo njeno zvanje:

Fantič le gori vstani;
greva za Jezušom!

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

K Materi Mariji.

Molitev sv. Ephraima.

O Nevtepena Devica Marija, boža zaročnica, gospa naša, jedino vüpanje zdvojenih, stiskanih obramba i najzdatnejša pomoč k tebi pribežajočih, poslühni moje zamazano i z nevrednimi vüstami opravljeno molitev pa prosi tüdi svojega sina, mojega Gospoda i Boga, naj i meni odpre svoje smiljeno srce, pozabi vnožino mojih grehov, me na pokoro pozove i mi da njegove zapovedi verno držati. Smiljena, dobrotivna i milostivna devica, bodi mi vsigdar na pomoč, bodi mi v tom žitki goreča zagovornica i pomočnica, preženi napade mojih sovražnikov, oskrbi mi zveličanje i zato čuvaj na smrtnej vüri mojo nevolno düšo, temne obraze hüdiü dühov od nje preženi, na strašen sodnji den pa me reši večnoga pogübljenja; nazadnje mi pa spravi nedopovedljivo diko tvojega sina i Boga, ka se tüdi vüpan, da zadozim po tvojoj priprošnji i dobroti, gospa moja najsweetejša i mati boža, kak te to tüdi ponovno prosim, po smilenosti i poniznosti tvojega jedinorojenoga sina, našega Gospoda Boga i Zveličitela, Jezüša Kristüša, komi ide vsa čast i dika i poštenje z njegovim večnim Očom i z najsweetejšim i najbogšim začetnikom žitka, z Dühom, zdaj i vsikdar i na vse veke. Amen.

Marija, Marija jaz ljubim tebe,
Goreče so v meni do tebe žele:
Rad bi te vido, rad, mati predraga,
Rad bi poklekno pred tvoje noge
Da se razjoče mi düša, srce:
Skuza za dare bi bila zahvala.

Srčen.

Samo za Jezušā i njegove sirote.

Jezuš i sirote! Ta dvojā sveta reč bodi namen mojega življenja! O mili moj Odrešenik, ki si živo samo za mene, ki si trpo samo za mene, ki si vmro samo za mene, ki si v nebo šo samo za mene, da mi tam mesto pripraviš, i mi ž nje pošlješ sv. Dūha, ki v oltari prebivaš samo za mene, Jezuš, ti si vreden, ti si zasiūžiš, da živim samo za tebe! To je moja najsve-tejšā i največjšā dužnost. O samo za tebe naj žive to bitje. Tvoja naj bo cela moja dūša! Tvoje naj bo celo moje telo! Tvoja naj bo vsa moja vrednost! Vse moči, vse zmožnosti, vse prijetnosti i neprijetnosti moje dūše i mojega tela naj bodo samo tebi posvečene! Tvoja naj bo moja smrtna vūra! Tvoja naj bo moja večnost! Jezuš, vse naj tvoje bo! Drūgo, kak tebe meti, kak te ljūbiti, neščem dober Jezuš! I to tak na tom kak na drūgom sveti! Drūge žele kak tvoje ne poznam i spuniti neščem i ne morem i nesmem! Jezuš, samo tebe i jedino tebe ščem meti! Jezuš ti si vse moje bogastvo, drūgo mi ne trbe! Jezuš vse moje!

Jezuš, siromak si bio ti na zemlji, te največši siromak. Ve tvoja večno istinska božā reč potrdi to istino, ki se glasi: *„Lisice majo brloge i flice nebeske gnezda; Sin človeči pa nema kama bi glavo naslono.“* (Mat. 8—20.) Siromak si bio Jezuš! Sirota je bila tvoja prečista mati Marija; siromak je bio tvoj sveti hraniteo, Jožef; siromaki so bili tvoji apostolje, siromaki većinoma tvoji prijatelje. Siromakom si posveto vso svojo skrb, da njim pomagaš v duševnih i telovnih potrebčinaj. O kak vroče si ljūbo ti sirote! Ne si napravo stopnje na toj grešnoj zemlji, da ne bi je ravnāo za nje! Kodis slepi kre ceste kriči po tvojo pomoč; drūgi ga karajo, naj muči i neščejo čūti njegovoga krika; ti, Sin boži, pa ščeš čūti njegovo prošnjo, k njemi se nagneš i ga opitaš: sinek ka želeš, da ti včinim? Opitaš ga i spuniš njegovo želo: daš njemi pogled nazaj. Sirota, ki je vse svoje premoženje potrosila, da bi ozdravila i ne je mogla, je našla pri tebi pomoč: dovolō si njej, da se je doteknola roba tvoje obleke i moč tvoja njoj je stavila krvotok. Kananejka te prosi, naj preženeš hūdoga dūha ž njene hčeri. I čeravno je bila poganka, k šterim nesi biō poslan, ar je bila sirota, si poslušno njeno mīlo ponizno prošnjo i hūdi dūh je mogo zapūstiti njeno hčer. Jezero lačnih nahraniš, tužnih potolažiš, be-težnih ozdraviš, ar so sirote, ki te genejo na smiljenje. Pa naj dokažeš, da je tvoja lūbezen do njih, do sirot ubogih, ne hipna, časna, nego večna, obečaš njim večno plačilo v nebesaj: *„Blaženi siromaki vu dūhi, ar je njihovo nebesko kraljestvo.“* (Mat. 5—3.) Pa naj na zemli ostane tvoj zgled, tvoja lūbezen do sirot, daš slovesno izjavo, da sirote, tvōje ljūb-ljenke bodo stalno na zemli i da boš smiljeni do tistih, ki do te ljūbili kak si je ti ljūbo. Siromaški Jezuš ti si pravo: *„Siromake te vsigdar meli.“* (Marko 14—7.) Ti si obečāo plačilo tistim ki do te ljūbili: *„Ne sodite i ne bote sojeni; ne pogūbljajte i ne bote pogūbljeni; dajte i se vam bo dalo dobro natlačeno navreh merjeno v vaše naroče.“* (Luk. 6, 36—38.) Pa celo za blažene, večno blažene zoveš tiste, ki do sirote ljūbili: *„Blaženi smil-jeni zato ka bodo smiljenje dosegnoli.“* (Mat, 5—7.) I naj pokažeš straho-vito moč svoje ljūbezni do sirot, javno i jasno pa glasno poveš, da na sodnji den boš sodo dūše po tom, kak so ljūbile sirote. Poslušajte to

moč i se veselite ljubitelje sirot! Poslušajte to moč i se strašite trda srca do sirot! „Kda pride Sin človeči v svojem veličanstvi, i vsi angelje žnjim, te bo sedo na stolci svojega veličanstva. I zbrali se bodo pred njm vsi narodi i je bo ločo narazno kak pastir loči ovce od bakov. I bo ovce postavo na svojo desnico, bake pa na levico. Te pove kralj tistim, ki bodo na njegovej desnici: Pridite blagoslovljeni mojega Oče! prevzemite kraljevstvo, štero vam je pripravljeno od začetka sveta! Ar sem lačen bio i ste mi dali jesti; žeden sem bio pa ste mi dali piti; tujinec sem bio pa ste me pod streho vzeli; nagi sem bio i ste me oblekli; betežen sem bio i ste me pohodili. Te bodo pravični odgovorili rekoč: Gospod, kda smo te videli lačnoga i smo te nasitili? ali žednoga i smo te napojili? Kda smo te vidili tujinca i smo te pod streho vzeli? ali nagoga i smo te oblekli? Ali kda smo te vidili betežnoga ali v vozi i smo te pohodili? I kralj bo odgovoro: Zaistino vam povem, ka ste včinoli šteromi teh mojih najmenjših bratov, meni ste včinoli. Sledkar pove tudi tistim, šteri bodo na levici: Poberite se spred mene, prekleti, v večni ogenj, šteri je pripravljen vrati i njegovim angelom. Ar lačen sem bio, i mi neste dali jesti; žeden sem bio i mi neste dali piti; tujinec sem bio i me neste pod streho vzeli; nagi sem bio i me neste oblekli; betežen i v vozi i me neste obiskali. Te njemi bodo tudi oni odgovorili: Gospod! kda smo te vidili lačnoga ali žednoga ali tujinca ali nagoga ali betežnoga ali v vozi i nismo ti podvorili? Te njim bo odgovoro rekoč: Zaistino vam povem, ka neste včinoli šteromi teh najmenjših, tudi meni neste včinoli. I ti odidejo v večno trpljenje, pravični pa v večno življenje.“ (Mataj 25, 31—46.)

Tak de siromaški Jezuš sodo na sodnji den. Če nesam ljubo njegovih sirot, bom zavržen, če sem je pa, bom zveličan. Mi zameriti po teh Jezušovih rečeh, če jaz odgovorim, kak sem že više odgovoro: da ne poznam drugoga cila v svojem življenji kak Jezuša i njegove sirote. Ne zamerite mi, če rad mam tiste, štere je Jezuš za svoje brate imenuvao i za štere je preživo vso svoje življenje! Ne zamerite mi, če bom živo samo za Jezuša i njegove sirote, če bom ljubo te, če bom delao za te, če bom trpo za te, če se mi nit življenja pretrgne zavolo žrtve, aldova za te, ve je moj Jezuš tudi tak delao! Naj drugi zvršavljejo slavna dela, po šterih de jih svet občudüvao, ka do milijoni šli za njimi za volo njihovih sladkih govorov; naj drugi cecajo v sebe vso modrost i jo trosijo razno med neštete vnožine, ki jih bo hvalila i zvišavala; jaz drugoga dela i modrosti ne poznam kak ljubiti Jezuša i njegove sirote; naj drugi izobrazüjejo narod do najvišise stopnje kulture, naj njemi nüdijo vse umetnosti i zabave: jaz ne poznam druge kulture, druge umetnosti, druge zabave, kak samo tisto, po šteroj se svet navči kem bole ljubiti Jezuša i njegove sirote!

Siromaški Jezuš, jaz ščem meti samo tebe, da te dam vsem sirotam! - i tvoje sirote, da njim poskrbim smiljeno ljubav vseh düšic, da njim moreš plačati to na sodnji den!

Samo za Jezuša i njegove sirote!

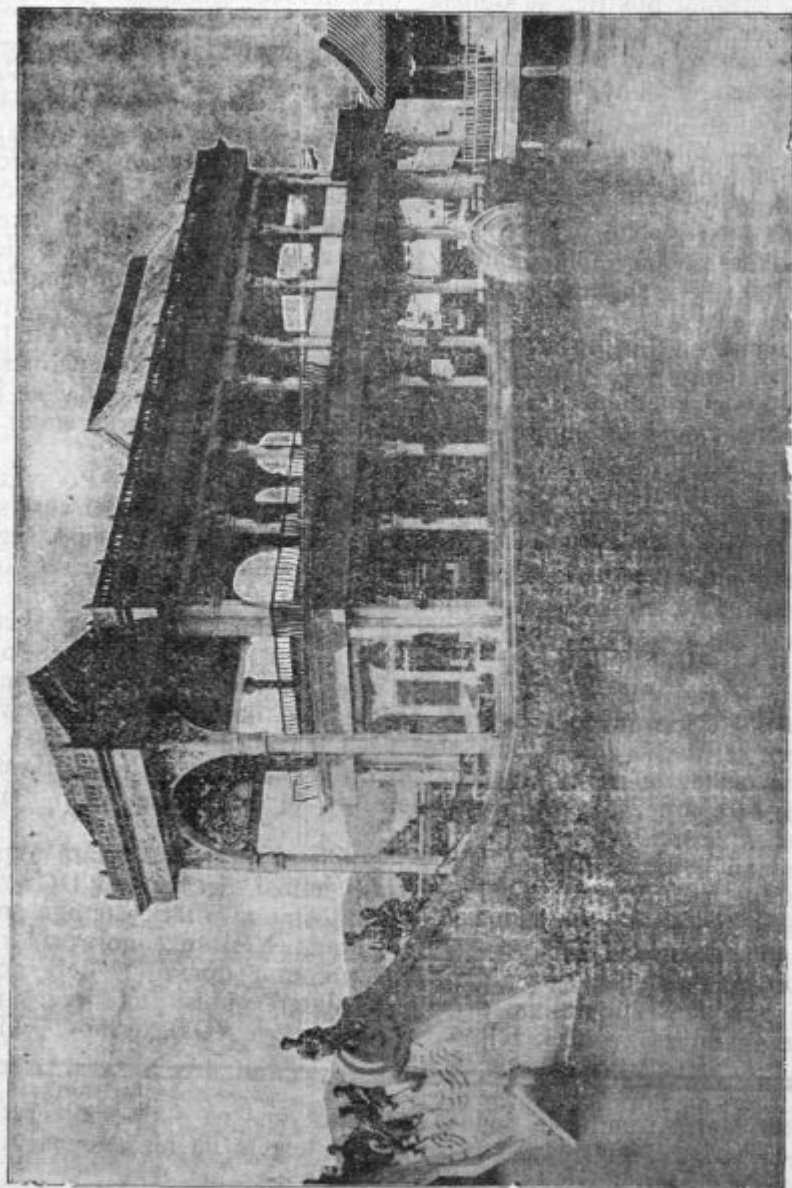
Jezuš v Oltari.

Jezuš v Oltarskom Svestvi neje zato nazoči, da tu samo stanuje; tu neje mrtvo, čeravno se nikaj ne vidi i ne čuje: tu je življenje, tu odnet se ravna celi svet. Večna Modrost je tu, Vsegamogočnost, Večna ljubezen. Sodnik živih ino mrtvih. On je tu, da je hrana za romare, ki potujejo vu večno domovino. Tu se nahranijo, i idejo naprej, do cila, do domovine: do nebeske cerkve. On to šče, da smo mi vsi živi tabernakli, da je on ne samo v milijon tabernaklih, keliko jih je na sveti, nego da je on v 1500 milijonih živih tabernaklih keliko je ljudi na zemlji. Velemoč občine je Jezuš v oltari. To žele on, naj se sveti iz naših oči njegova svetlost, naj guči z nas njegova modrost, naj gori v našem srci njegova ljubezen, drugi Kristušje naj smo po sv. preciščavanji. Ne meti dve duši, edno za cerkev, drugo za svet; edno za Boga, drugo za gostivanje, ples, senje itd. Duša je edna i ta je Jezušova, da „bo spunjen čas vse ponoviti v Kristuši, ka je v nebesih i ka je na zemlji v njem, v šterom smo tudi mi.“ (Efez 1—10.) Celi človek postanem po sv. obhajili. Sv. Oremuši je Bog pokazao ednok pri ednoj prikazni, kak de ga sodo. Pitao ga je na sodbenom stoci sedeči sodnik: ti ka si? Odgovoro je, da je krščenik. Lažeš, njemi odgovori večni sodnik, ti si pogan. To njemi je pa zato vrgo voči, ar se je preveč, čez mero dao prek čtenji knjig poganskih pisatelov. Ta prikazen ga je strsnola i je postao veliki pisateo sv. Pisma, na koj ga je dober Bog odebrao. I če de nas pitao, ka smo, i odgovorimo da smo krščeniki, nam mogoče ne bo pravo ka lažemo? Sto bole. Ti si kmet, ti si trgovec, ti si goslar, ti to, ti ono, samo krščenik ne, de nam pravo. Nesi krščenik, ar se ti je duša pogrozila i zalejala: tvoja pri verstvi, tvoja pri igri, tvoja pri trgovini, tvoja tu, tvoja pa tam. Vsi stani so od Boga, vsa pozvanja v nebo pripelajo, a krščeniki morejo biti kmetje i ne naopak, krščeniki trgovci, ne naopak, krščeniki krčmarje i ne naopak itd. Takše cele ljudi pa rodi samo sveto obhajilo, vzgoji samo Jezuš v oltari. I ka je Jezuš? Bog i človek v ednoj osebi. Ka je pa vera? Bog pri človeki i človek pri Bogi! I kaj je sv. obhajilo? Ravno to. Če ščeš zato vero meti i po njej živeti, moreš k Jezušu hoditi, ki je v oltari. Telo lo moreš dosta i dostakrat svetiti v ednom leti. Dušica, k Jezušu v oltari rada hodi.

Pri Mariji Pomagaj.

Komaj so ljudje začuli glas, da bo romanje k Mariji Pomagaj na Brezje, že se njim je v srcih zbúdila žela, ki jih je vlekla ta, kje Marija Slovencom najobilnejše milosti deli. Vsaki krščenik zna, koliko dobrot je že dobo od Boga po Mariji. I želja zahvaliti se Mariji za vse prejete dobrote i si sprositi pomoč i blagoslova v vseh nevolah, ta žela je naednok zagorela po naših vesnicaj i je spravila nad jezero romarov na Brezje. Kak so se razlegale Marijine pesmi po naših poljaj na risalsko jutro že rano, kda so se še komaj škvorjančki dramili! Žito in pšenica sta šumljala z romari v lehkem vetri, kak da bi prosila romare, naj mo-

lijo k Mariji, da jih obvarje ledenoga zrnja i nevihte. I celo pot ? Od M. Sobote do Otoč, nikdár neso vtihnole pesmi na čast božoj Materi ; vsaki vagon je bio kak mala cerkva, kje so skoro nepretrgoma se glasile

Kitajsko. Te orsag, šteri ma na sveti največ podložnikov, je pregnao svojo casarsko familio i je razglasao republiko. V republiki pa kak čemo z časopisov, majo samo strašne boje med sebov razne stranke. Največ zgage so delali komunisti. V najnovšem časi je nastao malo mir. Ta slika nam kaže bivše casarice ladjjo, v šteroj se je vozila po vodi.

pesmi, se molilo čisto i spevale litanije. Kak je vlak obstao na Otočah, kak nam je radostno od veselja bilo srce! Jezero src je zdehnolo v zahvalo : Hvala Ti Milostna, da si nas pripelala srečno brez vsake nesreče do sem. Taki se je razvila veličastna procesija. Romarje vsake fare so šli

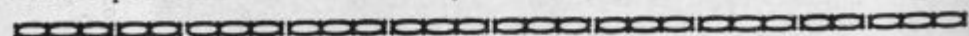
vküp. Kak nam je bilo veselo srce, kak so vüsta lahko spevala i molila. Kak ne bilo niedne vtrüjenosti v nogaj, kda smo stopali proti Brezjam. Med gorenjskimi šumami i visokimi gorami, ki smo jih gledali ne daleč od nas, še s snegom pokrite, je donela prekmurska Marijina pesem v pozdrav Kraljici Majniškoj.

Blüzi cerkve so nas pa čakali preč. g. P. gvardijan v cerkvenoj op-ravi i z zastavami. V njihovem sprevodništvu smo stopali v cerkev pred oltar Marije Pomočnice. Kak milo nas je gledalo iz oltara Matere milost-no oko, kda smo po dugom poti ob $\frac{1}{4}$ 4 vüri na risalsko soboto klečali pred Njenim oltarom. Iz dna srca so nam vrele molitve v pozdrav dobroj Materi, po šteroj Jezuš milosti deli ubogim trpinom. Kak nam je od sreče bilo srce, kda smo gledali na Njeno podobo; kak nam je zavüpanje vsta-jalo v srcih, kda smo pri oltari gledali toliko zahvalnih kepov, in palic, štere so tam püstili v spomin i zahvalo oni, ki jim je Marija pomagala. Znali smo, da nas Marija ne bo zavrgla, ar smo prišli tak daleč. Po op-ravljenih litanijah so naši romarje lepo opravili sv. spoved. Zvečer ob $\frac{1}{2}$ 8 vüri je bila predga i za tem slovesne večernice. Pa do pozne noči neso naši romarje se meknoli od oltara Marijinoga, nego goreča molitev se je zdigavala k Njej, Materi Pomočnici. Nešteri so celó vso noč predremali i premolili v cerkvi.

Na risalsko nedelo so vsi romarje pristopili k sv. ohhajili. Po pred-gi ob 7 vüri so meli sv. mešo mil. g. prelat Dr. Slavič, a ob 10 vüri so pa predgali preč. g. pleb. Baša, sv. mešo so pa meli odposlanec našega hercegpüškepa milostl. g. kanonik dr. Vrabec. Popoldne so lepe reči od Marije pregali g. Dr. Slavič. Ob 6 vüri so pa bile šmarnice.

Komaj je pa nastopo prvi mrak, te se začela rimska procesija z sve-čami. Bilo je to nekaj čüdovitoga! Kda je jezero plamenčkov gorelo i razsvetljevalo temno noč, kda so romarje v lepom redi z vsemi dühovni-ki romari molili i spevali naše domači pesme, tak, da je odmevalo od vi-sokih gor, te je Marija znala, kak srca vseh teh gorijo za Njeno čast. I po prihodi v cerkev je navdüšenje naraslo do vrhka. Tak je iz vüst vseh donelo mogočno popevanje, da se je zdelo, da še celo cerkev doni z na-mi i se glasi v pesmi.

Teško nam je bilo slovo na risalski pondelek zajtra od oltara Mari-jinoga. Prisrčne reči v slovo so nam govorili milost. g. kanonik Dr. Vra-ber. Kolikokrat so se oči obračale nazaj k milostnomi oltari, šteroga smo mogli zapüstiti. Zaspievali smo Mariji v pozdrav, Njoj še ednok priporo-čili vsoje prošnje, potem se pa z genjenim srcom odpravili v deževnom vremeni na pot, da še pomolimo pri oltari Matere bože na jezeri na Bledi i pozvonimo za zvonček želj. (Dale prihodnjič.)

O sveta Marija, milošče puna i prepuna, mej na skrbi moje zveli-čanje i zroči mojo ubogo düšo, kda se bo od tela ločila tak svojemi sini, ka se dopadne vladari dike.

O sveta Marija, mati smiljenosti, naj se smilüje moje düše tvoja de-viška smiljenost, ka se posladijo bridkosti moje düše, kda se bom bo-jao na smrtnoj vüri za toga volo, ka so mi hüdobije prerasle glavo.

O sveta Marija, moja najveksa patrona, obrni na mene svoje milos-tivne oči i tvoje z smiljenostjov puno srce naj na smrtnoj vüri misli na mene.

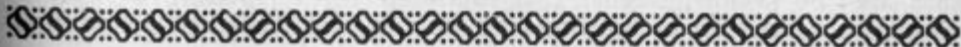
Bodi popolen.

V.

Cela zgradba popolnosti ma dve podloga. Či si zberemo tevi podlogi za ravnilo pri našij vsakdenešnjij opravilaj, lahko dosežemo najvejšo popolnost. Prva podloga je popuno zaničevanje vsej minljivij stvari. S tem se oslobodimo vsej stvari in samih sebe in dosegnemo, ka ostanemo mirni in zadovoljni, čiravno nam Bog odvzeme posvetne dobrote. Druga podloga pa je izredno poštovanje do Boga. To poštovanje v svetlošči vöre jako lahko zadobimo. Sveta vöra nas naime sama vči, ka je Bog vsemogočen, ka je v njem naše največše dobro in naš poslednji namen. Vči nas pa tudi, kak nas je Bog ljübo in tudi zdaj vsikdar prebiva v našoj bližini, vči nas nadale, kak nas Bog vodi in zove k sebi in kak nas je pozvao v posebnoj meri k popolnosti. Po tom poštovanji do Boga dosegnemo, ka radovoljno ispunimo, vse, ka Bog žele od nas za svojo čast in pri tom ne iščemo nikšij svojij koristi. Tak zadobimo veliko podobnost našij misli in želj z željo Boga, šteri mora biti merilo vsej našij misli in dejanj. S tov podobnostjov svojega želenja z božov željov in z ljübeznejov, po šteroj včini vse v Bogi in za Boga, se duša takrekoč združü z Bogom. Za to pa so zmožni vsi. Čiravno ne brez težav in nevol, to itak vsi lahko dosegnejo. (Peter A. Gagliardi.)

Celo življenje sv. Vincencija Pavljanskoga je bilo navdano s tem, ka bi se v gornjij čednostij kim bole vtrdno. Iz velke poniznosti se je ne držao za zmožnoga, ka bi napravo kakše veliko delo in je samo mislo, kak bi spunjaval dužnosti dobrega kristjana. Ar pa je spoznal, ka sta gornjivi čednosti podloga krščanske popolnosti, je z vsemi silami delao na to, ka se v njima kak bole vtrdi. In to je v popunosti zvršo. Bog, šteri poviša ponizne, njemi je ne dao samo navadno popolnost, nego on njemi je dao prav posebno veliko svetost. Gvišno je, ka je malo takšij, šteri bi brez posebne milosti dosegnoli tak veliko svetost, kak te ponizni služabnik boži.

Molitev : Moj Bog, želem se odpovedati vsemi, posebno pa sebi samomi in se predati ščista v tvoje roke. Raztrgaj vezi, štere me telko vežejo na svet in na moje dopadenje in me vzemi ščista v svojo posest. Samo k Tebi želem obračati svoje oči, Tvoja volja naj bo moja volja i Tvoja ijübezen naj bo v hrano mojoj duši.

Dika Marijina.

Spisao: sv. ALPHONZ LIGOURI.

Marija nas nad vse ljubi.

Kda znamo, ka je Marija naša Mati, moramo večkrat premišlavati, kak velka je njena ljubezen do nas. Ljubezen staršov do dece je naravna potreba. Bog je starišom ne zapovedao, pravi sveti Tomaž, ka ljubijo svojo deco, zapovedao pa je deci, ka lübi svoje starše. Sveti Ambrozij pravi, ka je ljubezen staršov do dece tak globoko vzraščena v človečo naravo, ka celo divje živali ljubijo svoje mlade. — Naravoslovci sami pripovedavlejo, ka se divja zver tigriš, či vidi svoje mladiče zgrabljene, vrže v morje in tak dugo plava, dokeč ne dosegne ladje, v

šteroj se nahajajo lovci, ki vodijo s seboj njegove mladiče. Ali bi bilo mogoče, nam pravi Marija, ka jaz ne bi ljubila Vas, svojo deco, či celo divja zver tigriš nemre pozabiti svoje mlade? Nemogoče, je, ka bi mati pozabila svojo deco, ešče bole nemogoče pa je, ka se Marija ne bi spomnila duše, štero je vzela za svoje dete.

Marija je naša Mati, čeravno ne telovna Mati, nego ona je postanola naša Mati po svojoj ljubezni: „Jaz sam Mati lepe ljubezni.“ Po svojoj ljubezni je naša mati in zavolo toga se slavi kak Mati lepe ljubezni, ar

goji najglobšo ljubezen do nas, štere je vzela za svojo deco. Što bi mogeo popisati velko ljubezen, ki jo goji Marija do nas nevolnikov? Sveti Arnold Šartreski pravi, ka je Marija ob smrti svojega s'na neizmerno želela, ka bi iz ljubezni do nas vküp s Sinom mrla. (Arnold tract. de Verb. Dom.)

Či premišljavljemo, zakaj nas Marija tak prisrčno ljubi, spoznamo jasno velikost njene ljubezni. Prvi vzrok, ka nas Marija telko ljubi, je njena velka ljubezen do Boga. Ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega nam je po svedočenji svetoga Janoša zapovedana v ednoj zapovedi: Mamio zapoved od Boga, ka tisti, ki ljubi Boga, ljubi tudi bližnjega. Kelko se povnožavle edna ljubezen, telko vekša je tudi druga. Pomislimo, kelko so napravili dobrega za bližnje svetniki, ar so ljúbili Boga. Ništerni so celo svojo slobodo pa tudi svoje življenje žrtvúvali za dobro bližnjega. Poglednimo, ka je vse napravo iz ljubezni do bližnjega sveti Frančišek Ksav. v Indiji, ki se je izpostavla vsakoj nevarnosti in prehodu najnevarnejše kraje, samo ka bi obiskao nevolne v zavrženij votlinaj in jim pomagao spoznati Boga. Sveti Frančišek se je dugo vremena prepelavao na ednom z ledenov skorjov obdanom drevi prek velike reke, ka bi na drugom bregi reke spreobno šablejske krivoverce. Sveti Pavlin je sam odišeo v zarobleništo, ka bi dosegno slobodo sini siromaške dovice, sveti Fidelis pa se je izpostavo smrti, ka bi spreobno krivoverce in je smrt tudi potrpežljivo pretrpo. Tak velka dela so napravili svetniki za bližnjega, ar so bili navdani z ljubeznijov do Boga. Što pa je bole ljúbo Boga, kak Marija, ki je kak bomo vidili ljúbila Boga od prvoga začetka svojega življenja bole, kak ga ljúbijo vsi svetniki in angeli skupno? Preblažena Devica je sama razodela svetoj Mariji od Križa, ka je ogenj njene ljubezni do Boga tak velki, ka bi v ednom hipi mogeo objeti nebo i zemljo in je pripomnila, ka je v primeri z njenov ljubeznijov žarenje serafov spodobno hladnomi vetri. Či je med blaženimi nišče nej bole ljúbo Boga, kak Marija, te tudi za Bogon nemremo nikoga najti, ki bi nas bole ljúbo kak naša ljúba Matí Marija. Či združimo vse ljubezni mater do dece in mož do žen in svetnikov in angelov do njihovih čistilcov, li ne dosegneмо takšo stopnjo ljubezni, kak jo goji Marija do vsakše dūše. Pater Nieremberg pravi, ka je ljubezen vsej mater do dece samo senca v primeri z ljubeznijov Marije do nas vsakoga. Ona sama, pravi te pater nadele, nas bole ljubi kak vsi svetniki in angeli vküp.

Marijina ljubezen do nas pa je tudi zatogavolo tak velka, ár njoj nas je priporočo njeni ljúbi Sin pred svojov smrtjov na križi s tistimi rečmi, štere njoj je izgovoro s križa: „Žena glej Tvoj Sin“, ár je, kak smo že čúli, njeni Sin označo v Svetom Janšoi nas vse. To so bile zadnje reči njenoga Sina. Slednje pa, ka se nam zapústi v spomin pred smrtjov, nam je vsikdar predragoceno, ka bi na to pozabili.

Pa tudi zavolo velikij bolečin. štere smo povzročili Mariji, nas ona posebno ljubi, ár matere navadno ljubijo tisto deco bole, za štero pretrpijo več bolečin in več skrbi. Mi smo pa tista deca, za štero je Marija darúvala Bogi življenje svojega Sina, ka bi dosegnoła naše zveličanje i je zavolo nas gledala njegovo bridko trpljenje in smrt. Po toj zrtvi, štero je Marija žrtvúvala Bogi, smo zadobili življenje milosti. Ravno záto pa, ár smo njoj napravili telko žalosti, smo postanoli njena najljúbljenejša deca. Sveto

Pismo pravi o ljubezni do človečanstva večnega Boga Očeta, šteri je dao edinoga Sina za nas: „Tak je ljübo Bog svet, ka je dao svojega edinoga Sina“. To se lahko pravi tudi za Marijo, pravi sveti Bonaventura.

Tak nas je ljúbila Marija, ka je dala svojega edinoga Sina za nas. Prle omenjeni pater Nieremberg etak odgovarja: Najprle je Marija svojega Sina dala za nas, kda njemi je dovolila, ka ide za nas v smrt. Sledkar pa ga je ob drugim dala za nas, kda je ne štela, ka bi ga zagovarjala pred sodniki, šteri so ga obsodili. Gvišno je, ka bi ona s svojim zagovorom pred sodniki dosegla, ka njeni Sin ne bi bio obsojeni. Reči tak modre in ljübeznive matere bi gvišno napravile bár na Pilatuša takši vtis, ka ne bi vüpa na smrt obsoditi človeka, šteroga je sam spoznao za nedužnoga. Ali Marija je ne štela niti reči spregovoriti v obrambo svojega Sina, da bi odvrnola njegovo smrt, štera je nam prinesla zveličanje. Končno ka je Marija žrtvüvala za nas svojega Sina jezero in jezerokrat te, kda je tri vöre dugo stala pred križom pri smrti svojega Sina.

V vsakom hipi tistoga časa je Marija darüvala v neizmernih bolečinah in iz ljübezni do nas življenje svojega Sina Bogi v dar. Marija je bila celo tak stalna pri trpljenji Kristuša, ka sv. Anzelm in sv. Anton trdita, ka či ne bi bilo drugoga, ka bi Marija sama križala svojega Sina, samo ka se zgodi volja Boga Oče, šteri je želo, ka Kristuš merje za naše zveličanje. Če je bio Abraham pripravljen žrtvüvati svojega edinoga sina in je s tem dao dokaz svoje stalnosti, nemremo dvojiti, ka ne bi vednako včinita tudi Marija, ki je bila svetjša in Bogi bole vdana. Bog je Abrahami poplačao tisto žrtev, štero njemi je šteo skazati. Kak se pa naj mi skazemo Mariji, zahvalni štera je v istini žrtvüvala za nas svojega edinoga Sina, šteri je vreden neizmerno vekše ljübezni in časti, kak sin Abrahamov? Po vsem tom je jasno, kak smo dužni Marijo ljübiti, ár je žrtvüvala za nas svojega Sina, šteroga je bole ljúbila kak samo sebe.

Pa ešče eden razlog je, zakaj nas Marija tak ljübi: zato, ár sama spozna, ka smo mi cena Jezušove smrti. Če bi štera mati znala, ka bude kakši njeni hlapec rešen službe hlapca po 20 letnom zarobleništvu njenoga sina, bi ta miseo vsikdar pobüdila v njoj poštvanje do tistoga hlapca. Marija pa je dobro znala, ka je njeni Sin prišeo zato na svet, ka bi mi nevolniki postanoli srečni. „Prišeo sam, ka napravim blaženo to, ka se je zgübilo“. (Luk. XIX. 10.) Samo zato, ka bi mi postali blaženi, je šo v smrt: „Bio je pokoren do smrti.“ (Filip. II. 8.) Či bi nas Marija samo malo ljúbila, bi nam to dala spoznati po tom, ka bi malo cenila krv svojega Sina, štera krv je bila odküpnina za naše zveličanje. Svetoj Elizabeti je bilo razodeto, ka je Marija v cerkvi nej nikaj drugo delala, nego je samo Boga prosila, ka bi skoro poslaao v svet svojega Sina, ka bi se svet zveličao, záto si lahko mislimo, kak nas ona zdaj ljübi, ár vidi kakšo vrednost je polagao na nas njeni Sin, kda nas je odküpo s telkim trpljenjom. Ravno zato pa, ár je Jezuš vse ljüdi odküpo, ljübi Marija vse in vsem izkažüvle svoje dobrote. Njena ljübezen pa je celo tak velka, ka deli pomoč v naprej, tak ka tisti, ki so njene pomoči potrebni, to pomoč najdejo ešče prle kak jo iščejo. Lepo čtemo to v Visokoj pesmi: „Pride nam proti prle, kak jo iščemo.“ (Dale.)

Od „Doma sv. Frančiška“.

Prvo nabiranje v tom leti. Na leto redno trikrat nabiramo. Prvo nabiranje se začne na god Presvetoga Srca Jezušovoga. Letos tak juna 7. Mi kak siromaki ponizno prosimo vse naše darovnike i smo zadovoljni z najmenšim darom; molimo, meštujemo za darovnike; a nikoga ne prisiljavamo, da postane naš darovnik, da nam pomaga, ar te oblasti nemo i čeravno bi jo meli, ne bi se je poslužavali, vodi nas najmre lubezen, ki sile ne pozna. Z tov lubeznostjov prosimo vse smiljene duše, naj nam po mogočnosti poklonijo kak vupajo do oktobra 4. to je Ferenčovoga, kda se začne drugo nabiranje — ali štero prgiščo svojega pova, ali kakše parice penez mesto tistoga. Prosimo pa sledeče pove: žito, pšenico, oves, kruple. Oktobra pa bomo jesensko pridelke prosili. Šterikoli pov, i keliko što prevüpa, naj daruje za sirote, ali pa če toga nema i ma peneze, naj nam te da. Od sirot pa prosimo samo molitve za dobrotnike i naše vrele nabiratele. *Na god Srca Jezušovoga, to je 7. juna naj dobre duše določijo, ka ščejo darivati do 4. oktobra za sirote. Srci Jezušovomi naj svoj namen odkrijejo i je prosijo, ka zavolo sirot naj blagoslovi njihov pov. Nabiratelje pa prosie te dare vküp do 4. oktobra.*

Na god Srca Jezušovoga pa prosite blagoslov na svoje teško delo i že te den začnite prositi, naj se dobre duše pri mlatitvi i kopanji krumplov ne spozabijo z „Doma sv. Frančiška“.

Prva stotka. Darovitnost vsmiljenih src je pripomogla, da smo dosegnoli prvo stotko pri stojezeri dinaraj za Dom. I to v ednom leti. Tak mamozdaj gotovčine dobrih stojezer dinarov i dva plüga zemlje. To smo spravili vküp v ednom leti. Ešče devet stotk potrebujemo. Je spravimo vküp? Spravimo, ar nam bo pomagao Bog, oča sirot, ki bo na vsmiljenost geno vsako srce, ki je dobre volje. To je naše trdno vüpanje.

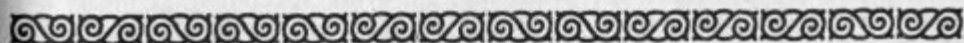
Novi kamni i črepi. Dobili smo par novih kamlov i črepov. Imena darovnikov v prišestnoj številki bomo objavili.

Od krstitja nismo dobili ešče nikaj za sirote. Vnogo krstitja se slüži v našem kraji, a dozday ešče pri niednom nese nišče zmislo na sirote.

Penez več nišče ne dobiva z Amerike? Naši vrlí Amerikanci jako dosta penez pošiljajo svojim domačim. Dostakrat se ti penezi obrnejo v nepotrebne namene. Na Dom sirot si pa domači dostakrat i predostakrat ne zmislijo. Prosimo naše vrle Amerikance. naj voščijo par reči svojim domačim, gda njim peneze pošljejo, z šterimi te opomenejo, ka z kakšim malim darom tüdi mislijo na sirote.

Vsako srce prosi na vsmiljenost

Odbor za zidanje sirotišnice „Dom sv. Franciška“ v Črensovcih.

O sveta Marija, pod tvojo obrambo pribežim ne zavrži moje nevredne prošnje, nego me reših vseh nevarnosti, posebno na smřtnoj vüri.

Rože sv. Jezušekove Trezike.

Čudovito ozdravljenje slovenskoga duhovnika.

Rev. John Plevnik, slovenski plebanoš pri sv. Jožefi v Jiliati JU. (Združene države ameriške), ki se je v letošnjih počitnicah mudo v domovini, je pripovedaval predstojništvu karmeličanskega klostra na Seli v Ljubljani naslednjo dogodbo iz svoje lastivne poupreteklosti. Leta 1924. sam nepričakovano na levo vüho popolnoma, na pravo pa tudi tak jako glühi postao, da sam skoro nikaj nej čüo. Zadošä je povedano, da sam nej več čüo ne ministranstvo pri oltari, ne spevanje na dilaj, ne motorskoga drdranja na cesti! Če ta glühota ostane, sam nespособen nadale za dühovsko delo. V težköj skrbi se obrnem do treh zdravnikov, med njimi do dveh najbogših špecialistov za vühine betege v Chicagi. Vsi trije so mi izjavili naravnost, da na levo vüho ne bom nikdar več čüo i je malo vüpanja da bi se pravo telko popravilo, da bi mogeo še nadale opravlati düšno-parstirsko službo v velköj slovensköj fari sv. Jožefa. Moja žalost je bila velka. Vidile so jo častite sestre vučiteljice na našoj farnoj šoli. I kda od zdravniške pomoči nej bilo uspeha, so začnole sestre z 900 šolskov decov opravlati devetdnevnicu na čast blaženöj (tisti čas, l. 1924. ešče samo blaženöj) Tereziki Deteta Jezuša za moje ozdravljenje. I glej! molitev nedužne dece je bila poslühnjena. Zadnji den devetdnevnic se vzbüdim zajtra ob treh i čüjem tiktanje büdilne vöre. Ali je mogoče? Ves nemiren zgrabim za malo žepno vöro pri posteli i jo nastavim na pravo vüho — čüjem! — na levo vüho — čüjem: popolnoma čüjem! Što popiše moje veselje, što mojo zahvalnost do Male Cvetke Jezušove? Zakaj včasi sam pripisüvao to čüdovito i nenadno popuno ozdravljenje le njenoj lübeznivoj priprošnji. Zdravnik-špecialist, ki me je zabadav vračo na pravom vühi — levoga je nanč nej vračo, ar so ga vsi trije konzultirani zdravniki meli za neozdravlivoga — se je močno čüdo; začelo je knige o blaženöj Tereziki, da bi tudi on kaj zvedo o predobroj pomočnici.

(Dale prihodnjič.)

Dečici par zgledov.

Japonska deca.

„I to ravno ščem“. Nekoč je najšeo vladar dežele edno de-
te i je je pitao kak se zove. Krištof sem, se je glaso odgovor.
„Ka, tebi je Krištof ime? ka je to za grdoga imena? Ve si se
pa pred kratkim nači zvaol.“ „Sem se, — pravilo je dete, — ali
jaz sem krščen i od tistih mao nosim drugo ime.“ — Ti nevo-
laš, te pa ti tudi slišiš k tistim ljudem — odgovori te — ki deco
kolejo i njihovo meso jejo. Ti bodo za kratek čas tudi tebe
bujli i te pojejo.“ Dete je mirno odgovorilo, ka je to laž po-
ganskih popov, i ka ta ne drži; krščeniki nikoga ne kolejo, ar
je to pri njih prepovedano. Samo eden Bog je ki ravna svet;
ka vladar moli, je samo kamen i les i človeče podobe, ki so
zavolo svoje hūdobije v pekeo prišli i vsaki, ki te moli, tudi ta
pride. Nato je vladar potegno meč i se prepreti deteti: Pred
menov vūpaš tak gučati od naših bogov? Usmrtim te, če taki
ne popraviš to sramotenje.“ Krištofi se je obraz ne spremeno,
nego stao je mirno i pravo: „Moj gospod, to ne bi bilo lepo,
če bi ti edno neobranjeno, slabo dete vmoro. Pa meni nikaj hū-
doga ne bi stem prizadeo. Da dūše mi ne moreš presmeknoti i
vmoriti, samo to lahko napraviš, da ta v nebesa pride. I to
ravno ščem. Jaz bi tam gor najšeo dosta boše življenje.“

Vladar se je čūdivao tem rečam i jih je pripovedavao po-
ganom; i vsi ti so se močno čūdili, odkod majo krščanska deca
tak bistro razumnost.

(F. Hattler S. J.: Rože z kat. deč. ograda)

Iskrica.

Sveti Facij je bio zlatar v Veroni. Ar je svoje delo prav umetno i
marljivo opravlaol, je za kratek čas tak obogato, da so njemi vsi drugi
zlatari postali nevoščeni i so njemi pri vsakoj priliki delali neprilike, ga
sovražili i si na vse načine prizadevali, da bi ga spoti spravili Sveti Fa-
cij je pa vse to dobrovoljno prenašao, i ne samo da se neje maščūvao
nad njimi, nego njim je iz srca odpūsto. Ali če njim je več odpūsto, več
so njemi prizadevali.

Naslednje se njemi to sovraštvo že prevcč vidilo; vendar se neje
mogeol odločiti na to, da bi se pritožo pri tozadevnoj vlasti, i če njemi
ravno što to tanačūvao, je vsikdar odgovoro: „Jezuš nas neje nikdar i
nikdi včio, da bi se pravdali, nego nas je včio samo to, naj bomo krotki
i potrpljivi“. Kaj je vendar na slednje včino te pobožen varašanec, da bi

preganjanje odpravo? V mesto Kremono se poda. Tam ponovno začne svoje rokodelstvo, i niden varašanec njemi neje nasprotüvao. Za takši mir, ki ga je tam vživao, se šče Fácij prav za zahvojnoga skazati. Kdašte je dobo kakše delo za edno ali drügo cerkev, je vse brezplačno napravo, i od toga, kaj si je inači s svojim rokodelstvom spravo i zaslüžo, je dosta med siromake razdelo. Bog ga je blagoslovo zavoljo njegove dobrotljivosti i mirovnosti, meo je vsikdar obilno dela i vsi prebivalci so ga radi meli.

Bog je nam milostiven i dobrotljiven pri naših velikih dugaj i potpi naše slabosti, zato se spodobi, da tüdi mi grešniki odpüstimo svojim bližnjem, i se ne maščüjemo nad njim za vsako malo stvar.

Iz „Zgod. Danice“ — Bogoslav.

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

VII.

Razlogi za častenje svetih ran.

Kak je Bog Kalvarije zavüpaol to poslanstvo sestri Mariji Marti, je veselje najšeol v-tom, da je njeni zameknjeni dñši naznano brezštevilne razloge, šteri nas na to nagibljejo, ka k svetim ranam zdihaavljamol i z zednim nej je nazvesto tüdi blagoslov, šteroga ta pobožnost prinaša.

Naj postane goreči apoštol te pobožnosti, njoj je odpirao ne samo vsaki den, nego celo vsaki hip kinče te življajoče vretine: „Zvün moje matere niedna dñša neje dobila te milošče kak ti, da bi noč no den smela gledati moje rane“.

„Hči moja, poznaš ti kinč sveta?—Svet ge nešče spoznati. Zato ščem, naj ti spoznaš te kinč, ka bole moreš zarazmiti, ka sem doprineso, kda sem trpo za tebe.“

„Hči moja, kelikokrat darüjete mojemi Oči zasiüženje mojih božih ran, neizmerne milošče dobite. Šte spodobni k tistomi, ki kinč najde v zemlji, a da ga nemore občuvati, zato ga Bog vkraj vzeme; tak dela tüdi moja boža mati, to pa zato, da bi vam ga v zadnjem hipi nazaj dala. Moje zaslüženje morete za tiste dñše darüvati, štere so ga najbolje potrebne; ar vi morete v ceno spraviti zaslüženje mojih ran.“

„Zakaj bi vi siromaki ostali, kda mate tak bogatoga Očo! Bogastvo vaše je moje trpljenje.“

„Ki pomenkanje trpi, naj le pride z vüpanjom; naj zajima stalno z kinčov mojega trpljenja i z mojih ran.“

„Te kinč je vaš! Te vsebüje vse izvzemši pekla.“

„Edno z med mojim stvorjenjom me je izdalo i mojo krv odalo, a vi pa lahko po kapljicaj to nazaj spoküpite! Edna kapljica zadostüje, da celi svet ščisti! . . I vi ne mislite nato! Ne poznate te vrednosti!“

(Dale prihodnjič.)

Svetoletni odpustek. Letos do 31. dec. se dobijo veliki svetoletni odpustki na spomin zlate meše sv. Oče. Ki šče te velike odpustke zadobiti, more sledeče pogoje spuniti:

1. Tri cerkve ali kapele dvakrat obiskati. Te obisk se more vršiti v takših cerkvaj ali kapelaj, kde se tudi meše služijo. Določi pa v vsakoj fari plebanoš, štere kapele ali cerkve se morejo obiskavati. Če se določi ta dve cerkvi, se vsaka obiše trikrat, če pa se določi samo edna cerkev, se ta more šestkrat obiskati.

2. Obisk se lahko vrši eden den ali več dni. Obisk ne vala, če se vrši te, kda je što v nedelo ali zapovedani svetek pri dužnoj svetoj meši. Če pa dve meši posluša, ali je pri večernicaj, te obisk vala pri drugoj meši i pri večernici.

3. Pri vsakom obiski se more moliti v te namene: za razširjenje vere, jakostni preporod, sveto življenje duhovnikov, spreobrnjenje grešnikov, krivovercov i razkolnikov, za mir i složnost vladarov. Zadosta je v namen sv. Oče zmoliti pet Očanašov, pet Zdravih Marij, i pet Dika bodi . . . pa je zadosta včinjeno, ar namen sv. Oče so ravno gornji nameni.

4. Oster post dva dni i to takšiva dneva, kda nega zapoveda-noga posta.

5. Sveta spoved i sv. obhajilo ali prečiščavanje. Vüzemska spoved i prečiščavanje ne valata za zadobljenje teh odpustkov.

6. Miloščina ali almoštvo za kakše dobro delo kak za misijone i pri nas na Martinišče, Dom sv. Frančiška, na samostan sv. Družine itd.

7. V stani posvečujoče milošče, to je brez smrtnoga greha se more bar te zadnji pogoj vršiti.

8. Gornji pogoji se lahko v kakšemkoli redi vršijo, ne je potrebno, da se vršijo v tom redi kak smo mi to popisali.

Opomba: Ti svetoletni odpustki se telikokrat lahko dobijo, kelikokrat se opravijo gornji pogoji. Dobi je pa vsaki lahko za se, ali za verne duše pokojnih.

Smrt verne širitelice. Na Jožefovo je vmrla pri Gradi Bednarik Terka, sestra g. plebanoša, verna širitelica M. Lista. Pri drugoj priliki obširnej popišemo njeno zgledno življenje, tečas pa prosimo vse naše drage naročnike, naj se v svoji molitvaj z pokojne spomenejo.

Naš dar sv. Oči. Svetomi Oči bomo pri 25 letnici za njihovo zlato mešo poklonili celoletni M. List i decembersko jubilejno številko posebi.

Oboje bomo dali kak najlepše vezati i to drügo tüdi posebi tiskati. Koštalo de dosta, zato prosimo v te namen kakšo podporico od tistih, ki jo morejo dati. Od vseh jo bomo na Velko mešo pobirali.

Misijon pri Sv. Sebeščani. Dobili smo k že objavljenomi glasi še sledečega: Po dobroti i prizadevanj vlč. g. plivanoša i brata našega dragoga misijonara vlč. g. Kereca se je vršo v toj lepoj farici na Goričkom sv. misijon od 10. do 17. marca. Vodila sta ga čč. gg. salezijanca iz Martinišča. Posebno sta gledala na drago delavsko ljudstvo i njemi priporočala kak se morajo varvati greha i posvetiti svoja teška polska dela Bogi i našoj nebeskoj Materi Mariji, ka njim blagoslovita tiste krajcare, štere si z žülnatimi rokami prislüžijo daleč med tühinci. Povdarjala sta tüdi to, kak bi se naj draga mladina pripravljala z lepim, čistim i neoskrunjenim življenjom za bodočnost, štero bo njim Marija potem zagotovo blagoslovila. Vsi so z veseljom sprejemali te navuke i so obečali, ka se bodo po njih ravnali. Zato so se pa tüdi krepčali z Angelskim Krühom i goreče molili den za dnevom i vse po Marijinih rokaj Bogi darüvali za deco, za mladino, za delavce, za palejre i delodajalce, za stariše, za stanovitnost v dobrom. Bili so to dnevi velke občne molitve, v šteroj so se v velkoj lübeznosti k Bogi zdigavala srca cele fare i Ga prosila za blagoslov. Vüpaймо, ka bo nebeski Oča obilno plačao njüvo gorečnost pri tom svetom misijoni i njim bo dao vse milošče s šterimi se obvarjejo v Njegovoj lübeznosti. Poplača pa naj tüdi dobro familijo Kerecovo, ki je nosila misijonske stroške.

Desetletnico obstoja je obhajala beogradska kat. fara jan. 17. t. l. Pri toj priliki so goreči g. plebanoš dr. Vjekoslav Wagner dobili iz cele države vnogo čestitk i tüdi darov. V teh desetih letaj se je katoličanstvo jako okrepilo. To posvedoči okolščina, da je Beograd pred desetimi leti meo komaj edno faro, zdaj pa že tri. V teh treh faraj je bilo lani krstov 3384, pred 10 leti pa komaj 73; zdavanj je bilo lani 2111, pred 10 leti pa komaj 63; mrtvecov je mela kat. fara v Beogradi lani 2245, pred 10 leti pa komaj 95.

Nova kat. cerkev v Srbiji. Na sam božič je blagoslovo g. Privard Bellard assumpcionist iz Beograda novo cerkev v Bori. Cerkev je 17 m. duga, i 7 široka. Pri polnočnici je bilo 50 katoličancov pri sv. prečiščavanj, med temi tüdi sam direktor rudnika.

Romanje na Bled. K 25 letnici M. Lista je prek jezero vernih sinov i hčer Slov. Krajine romalo na Bled, da se Materi božoj zahvali za vnoge prejete milošče. Romanje, štero se je vršilo k risalom, je v tom snopiči i bo še prišestnom obširnej popisano.

VSEBINA :

K Materi Mariji	Stran 1	Rože sv. Jezušekove Trezike	„ 12
Samo za Jezuša i njegove sirote	„ 2	Dečici par zgledov	„ 13
Jezus v Oltari.	„ 4	Iskrica	„ 13
Pri Mariji Pomagaj	„ 4	Življenjepis Chambon Marije	
Bodi popolen	„ 7	Marte, laične sestre reda	
Dika Marijina	„ 8	Marijinoga obiskavanja	„ 14
Od „Doma sv. Frančiška“	„ 11	Cerkveni glasi	„ 15